

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.232/2011/15.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év szeptember hó 27. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

A zsarolás büntette és más bűncselekmények miatt **I. r. vádlott és társai** ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 2011. évi március hó 19. napján kelt 12.B.115/2010/37. számú ítéletét mindhárom vádlottal szemben **helybenhagyja** azzal, hogy a I. r. vádlott által fizetendő eljárási illeték: 1.100 (Egyezeregyszáz) forint, 5. sértettet pedig a polgári jogi igényének **érvényesítésével utasítja egyéb törvényes útra.**

I. r. vádlott által 2012. évi április hó 26. napjától a mai napig, II. r. vádlott által 2012. évi április hó 3. napjától a mai napig előzetes fogva tartásban töltött időt is beszámítani rendeli a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban I. r. vádlottat érintően felmerült 10.200 (Tízezer-kettőszáz) forint, II. r. vádlottat érintően felmerült 11.430 (Tizenegyezer-négyszázharminc) forint, valamint III. r. vádlottat érintően felmerült 10.200 (Tízezer-kettőszáz) forint bűnügyi költséget a vádlottak kötelesek megfizetni az államnak.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Pest Megyei Bíróság a 2011. évi március hó 19. napján kihirdetett 12.B.115/2010/37. számú ítéletével:

- I. r. vádlottat folytatólagosan elkövetett zsarolás büntetében (Btk. 323.§ (1) bek., (2) bek. b/ pont), társtettesként elkövetett zsarolás büntetének kísérletében (Btk.323. § (1) bek., (2) bek. b/ pont), társtettesként elkövetett garázdaság

büntetésében (Btk. 271.§ (1) bek., (2) bek. a/ pont) és jármű önkényes elvételének büntetésében (Btk. 327. § (1) bek.);

- II. r. vádlottat társtettesként elkövetett zsarolás büntetésében (Btk.323. § (1) bek., (2) bek. b/ pont), társtettesként elkövetett garázdaság büntetésében (Btk. 271.§ (1) bek., (2) bek. a/ pont) és testi sértés büntetésében (Btk. 170. § (1) bek., (2) bek.);

- III. r. vádlottat társtettesként elkövetett garázdaság büntetésében (Btk. 271.§ (1) bek., (2) bek. a/ pont) mondta ki bűnösnek.

Ezért I. r. vádlottat, mint többszörös visszaesőt - halmazati büntetésül - öt év hat hónapi fegyházra és öt évi közügyektől eltiltásra, II. r. vádlottat, mint többszörös visszaesőt - halmazati büntetésül - négy évi fegyházra és négy évi közügyektől eltiltásra ítélte, míg III. r. vádlottat két évre próbára bocsátotta.

I. r. és II. r. vádlottaknál a szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogva tartásban töltött időt, s mindkettőjüket - a II. r. vádlottal szemben feltételes szabadságot is megszüntetve - kizárta a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből.

1. sértett magánfél polgári jogi igényét elbírálva I. r. vádlottat kártérítés és az ahhoz kapcsolódó mérsékelt illeték megfizetésére kötelezte, míg 5. sértett kárigényét a törvény egyéb útjára utasította.

Rendelkezett a bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az eljáró ügyész mindhárom vádlott terhére fellebbezést jelentett be: I. r. és II. r. vádlottaknál büntetésük súlyosítása végett, III. r. vádlott tekintetében pedig pénzbüntetés kiszabása érdekében.

Az elsőfokú ügydöntő határozat ellen I. r. és védője részbeni felmentésért, enyhébb végrehajtási fokozat megállapítása és a feltételes szabadságra bocsátást kizáró rendelkezés mellőzése érdekében, II. r. vádlott és védője részbeni felmentésért és enyhítés végett, III. r. vádlott és védője felmentésért terjesztett elő hatályos perorvoslatot.

A bejelentett ügyészi fellebbezést a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.603/2010/6-I. számú átiratában I. r. és II. r. vádlottak vonatkozásában fenntartotta, III. r. vádlottat érintően azonban visszavonta.

Átiratában rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta. A vádlottak és tanúk figyelmeztetése szabályszerű volt, az iratok felolvasásra kerültek. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségét teljesítve a bizonyítékokat a lehetséges körben feltárta és értékelte. Kellő indokát adta, hogy a vádlottak tagadó tartalmú védekezésével szemben miért fogadta el a sértettek és a tanúk szakértői véleménnyel és okiratokkal is alátámasztott vallomását. A logikus mérlegelés eredményeként megállapított, megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és cselekményüket is törvényesen minősítette.

A bűnösségi tényezőket azonban csak részben vette számba és túlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, miközben elmulasztotta súlyosítóként értékelni az I-II. r. vádlottak terhére a büntetett előéletüket, bűnözői életvitelüket és a pénzszerzés hasonló módjának elszaporodottságát. Indítványozta ezek súlyosítókénti értékelését és emiatt mindkét vádlott fő- és mellékbüntetésének súlyosítását.

Egyebekben valamennyi vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

I. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezését a 3./ és 4./ vádpont alóli bűncselekmények vádja alóli felmentés, illetve enyhítés érdekében tartotta fenn.

Álláspontja szerint ezen vádpontok tekintetében a tényállás megalapozatlan: előbbinél nem kellően felderített, utóbbinál pedig ellentétes az iratok tartalmával.

A 3./ pont vonatkozásában folytatta le az elsőfokú bíróság a legszélesebb bizonyítást, mégsem sikerült kiderítenie, honnan került elő a vipera. Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított ennek jelentőséget, de mindkét vádlott egyezően nyilatkozott, miszerint a dulakodás abból indult ki, hogy a sértett - miután megjegyezést tett a származásukra, - elővette ezt a súlyos sérülés előidézésére alkalmas eszközt, amely védekezés közben úgy került hozzájuk, hogy kicsavarták a sértett kezéből. Ilyen történés esetén pedig a vádlottak jogos védelmi helyzetben voltak.

A 4./ ponttal kapcsolatban a jármű jogos elvételét közvetlenül csak ketten észlelték: 4. sértett és a vádlott, a sértett élettársa csak közvetve, a sértettől értesült róla. A vádlott és a tanú vallomása eltért, míg a terhelt azt állította, hogy az autót a sértett ajánlotta fel neki, 4. sértett mindvégig fenntartotta, hogy a járművet az I. r. vádlott az engedélye nélkül vitte el, de a körülményeket több variációban adta elő. Ennek ellenére a bíróság a vádlotti védekezéssel szemben 4. sértett teljesen következtelen vallomását fogadta el.

A megalapozatlanság kiküszöbölésével az ítélet megváltoztatását kérte, s figyelemmel arra, hogy az utóbbi időben a vádlott depressziós betegsége miatt gyógyszeres kezelésre szorul és az elsőfokú ítélet meghozatala óta is jelentős az időmúlás, a büntetés enyhítését indítványozta.

II. r. vádlott védője a Pest Megyei Bíróság ítélete ellen bejelentett fellebbezést fenntartva elsődlegesen megalapozatlanság miatt az ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárás elrendelését, másodlagosan a 2./ vádpont alól felmentést és enyhítést kért.

A védő álláspontja szerint az ítélet megalapozatlanságát eredményezi, hogy a pszichiátriai szakértő kirendelésére és tanú kihallgatására vonatkozó indítványt az elsőfokú bíróság elutasította, továbbá figyelmen kívül hagyta, hogy a II. r. vádlott enyhe fokú debilitásban, személyiségzavarban szenved és állapota romlik. Az elsőfokú bíróság sem 3. tanút, sem 3. sértettet nem hallgatta ki a tárgyaláson, pedig mindkettőjük vallomása fontos annak megítélése szempontjából, hogy mi történt és mi hangzott el a vádbeli időben. 1. személy hozzátartozóként nem élhetett volna a mentességi jogával, mivel a II. r. vádlotthoz nem fűzi rokonság. Ugyancsak lényeges lett volna annak megállapítása, hogy kinél bukkant fel először a vipera,

amelyet 3. sértett vitt a helyszínre, s a II. r. vádlott csak azt követően próbálta magát megvédeni vele, hogy elvette a sértettől. Az elsőfokú bíróság lényeges tényeket nem tisztázott. A 2./ tényállási pont vonatkozásában téves a súlyos fenyegetés megállapítása, a II. r. vádlott csupán kiállt az I. r. vádlott mellett, akit támogatott, de az eseményben aktívan nem vett részt és anyagi indíttatása sem fűződött hozzá. A zsarolásba tehát passzív magatartást tanúsítva sodródott bele. Ezért - ha a másodfokú bíróság megállapítaná a bűnösséget, - értékelje a II. r. vádlott cselekményét a bűncselekmény alapesetéhez nyújtott pszichikai bűnsegélyként. A 3./ pont kapcsán a sértetti közrehatás figyelembe-vételét kérte, mivel az eseménysort 3. sértett rasszista megjegyzése indította el.

A büntetés kiszabása során figyelemmel a részbeni beismerésre, hogy a vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, a cselekmény kísérleti szakban rekedt, továbbá az időmúlásra az ügyészi fellebbezés elutasítását és az elsőfokú bíróság által kiszabott, eltúlzott mértékű büntetés enyhítését, enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását indítványozta.

III. r. vádlott védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítés érdekében tartotta fenn a fellebbezését.

Álláspontja szerint az esemény pillanatok alatt történt, ennek kapcsán a terhes III. r. vádlottat meglökték, el is esett ettől, majd kiment az autóhoz. A III. r. vádlott cselekményben játszott szerepét, amely védekező, menekülő jellegű volt megnyugtató bizonyítékok nem támasztják alá. Mivel a vádban foglaltak kétséget kizáróan nem nyertek bizonyítást, a vádlott felmentését kérte, azzal, hogy a felmerült bűnügyi költséget az államnak kell viselnie.

Másodlagosan - arra az esetre, ha a bíróság a bűnösség kérdésben eltérő következtésre jutna, - nagyobb nyomatékka kért enyhítőként figyelembe venni, hogy a vádlott büntetlen, két kiskorú gyermeket nevel, alacsony iskolázottságú, nehéz körülmények között él, jelenleg gyese van, továbbá jelentős az időmúlás.

I. r. vádlott büntetése enyhítését kérte, mivel a cselekmény elkövetése óta hosszabb idő telt el és töretlenül fogva tartásban van, miközben beteg szüleit nem támogathatja és gyermekeit sem tudja nevelni. Arra is hivatkozott, hogy a vádeset kapcsán gárdisták bántalmazták, amiről látlelet is készült.

II. r. vádlott vitatta, hogy a terhére rótt bűncselekményeket megvalósította. Kétségbe vonta, hogy 2. sértettet bármivel megfélemlítette vagy fenyegette volna, sőt amikor nevezett felhívására 30-án elment hozzá, a sértett nagyszámú gárdista ismerősével várta. A 3./ tényállási ponttal kapcsolatban úgy ítélte meg, hogy 3. sértett sérülését az egyik szakértő összefüggésbe hozta a bűncselekménnyel, a másik pedig nem. Előadta, hogy a fogvatartása idején született gyermeke már három éves, s jelenleg csak egy 2008-ban elkövetett csalás miatt folyik ellene büntetőeljárás. Hangoztatta, hogy nagyon megbánta, amit elkövetett, de mióta apa lett, megkomolyodott, felfogása megváltozott, szakított a bűnözői életmóddal és a családjában szeretné nevelni a gyerekeit.

Az ügyészi súlyosítást célzó fellebbezéssel kapcsolatban kitért rá, hogy a további súlyosítóként figyelembe venni indítványozott büntettségét és a hasonló cselekmények elszaporodottságát az elsőfokú bíróság már terhére róta.

III. r. vádlott maga is felmentését kérte, továbbá nehéz szociális helyzetére hivatkozott, arra, hogy egyedül neveli a kislányukat.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett kétirányú perorvoslatok alapján felülbíráta a Pest Megyei Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárását az eljárási szabályok betartásával folytatta le.

Az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta.

A tárgyaláson kihallgatott személyekkel szemben a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, s az arra adott válaszok is rögzítésre kerültek.

Az életvitelszerűen külföldön tartózkodó 3. tanúnak és 3. sértettnek az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásait az elsőfokú bíróság - a Be. 296.§-ának (1) bek. a/ pontjának megfelelően - helyesen tette felolvasással tárgyalás anyagává.

Ugyancsak a törvénynek megfelelően járt el, amikor I. r. vádlott élettársát, 1. személyt kioktatta, hogy - a Btk. 137.§ 6./ pontja szerinti - hozzátartozói kapcsolata miatt a vallomástételt a Be. 82.§ (1) bek. a/ pontja alapján megtagadhatja, majd a vallomástétel jogszerű megtagadása után tanúként nem hallgatta ki. A mentességi jog jelenleg is megilleti a tanút, ezért II. r. vádlott tévesen tételezi fel, hogy 1. személy jelenlegi tanúkénti kihallgatásának nincs törvényi akadálya.

A perrendszerű bizonyítási eljárás során az elsőfokú bíróság feltárt minden, a tényállás szempontjából releváns körülményt, s a bizonyítási indítványt megfelelő érveléssel utasította el.

A másodfokú eljárásban II. r. vádlott ismét bizonyítási indítványt terjesztett elő további szakértők bevonása iránt, amelyben a 3./ tényállási ponthoz kapcsolódóan részben megismételte az elsőfokú bíróság előtti indítványát.

A 3. sértett sérülésével kapcsolatban másik orvosszakértő kirendelésére irányuló indítvány elutasításának az elsőfokú bíróság ítélete 23. oldalának negyedik bekezdésében helytálló indokát adta, ezzel az érveléssel a másodfokú bíróság mindenben egyetértett. 1. igazságügyi orvosszakértő aggálytalannak elfogadott szakvéleményéből és annak nyomozás során, valamint tárgyaláson tett kiegészítéséből egyértelműen megállapítható, hogy 3. sértett a vádbeli alkalommal - egyebek mellett - fejének **bal** oldalán szenvedett el egy 8-10 centiméter hosszúságú repesztett sebet, míg az általa helyszínen tett nyilatkozatról készült rendőri jelentésben írt, a fej jobb oldalán lévő, mintegy 5 centiméteres sebzésről a szakértő teljes határozottsággal úgy nyilatkozott, hogy az a vádesetet megelőzően jött létre.

Ebből adódóan a két sérülés nem téveszthető össze és egyértelműen megállapítható volt, hogy melyik fejsérülés keletkezett a vádbeli tettlegesség kapcsán.

A 4./ tényállási pontban szereplő gépjármű vádbeli forgalmi értékének a bűncselekmény elkövetése szempontjából nincs jelentősége, mivel nem a gépkocsi eltulajdonítása képezi a vád tárgyát, hanem csak a jogosulatlan használat céljából történt elvitel. Így erre gépjármű műszaki szakértői vélemény beszerzése szükségtelen.

II. r. vádlottnál sem vádesetkori, sem jelenlegi egészségi állapotával kapcsolatban nem merült fel olyan körülmény, amely indokoltá tette volna igazságügyi elmeorvos-szakértői vizsgálatát. Ellenkezőleg, a bírósági iratok 25./ sorszáma alatt becsatolt, az ellene Bf.207/2009. számon zsarolás büntette és más bűncselekmények miatt folyamatban volt büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság által beszerzett és a jelen ügyben az elsőfokú bíróság által tárgyaláson felolvasott, (34./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 26. oldala) 2010. január 12. napján elvégzett vizsgálata alapján 8678/2009/A számon 2. és 3. szakértők által előterjesztett igazságügyi elme-orvosszakértői véleményből kitűnően II. r. vádlott sem 2005. áprilisában, sem vizsgálatakor nem szenvedett az elmeműködés kóros állapotában vagy más testi betegségben és beszámíthatóságot korlátozó körülmény sem állapítható meg nála. Ugyanakkor magatartási repertoárjában kifejezett manipulatív és szimulációs tendencia észlelhető, ebből fakadó magatartás-zavarai azonban nem érik el a kóros elmeállapot szintjét.

A fentiek alapján II. r. vádlott által a másodfokú eljárásban ismételten előterjesztett, további szakértők bevonása iránti bizonyítási indítványt a Fővárosi Ítéltábla alaptalannak találta és elutasította.

A bizonyítékok okszerű mérlegelésével az elsőfokú bíróság alapvetően helytálló történeti tényállást állapított meg, amely azonban a vádlottak cselekvősége tekintetében nem volt kellően precíz.

A másodfokú bíróság ezért a rendelkezésére álló iratok tartalma alapján a történeti tényállásban írtakat azzal egészítette ki, hogy:

- a 2./ tényállási pontból az indokolásba emeli át a 10. oldal hetedik bekezdéséből miszerint I. r. vádlott fenyegetéseinél II. r. vádlott jelenléte a megfélemlítő hatást fokozta;

- . a 3./ tényállási pontban az ítélet 12. oldalának nyolcadik bekezdése helyett a következőket rögzíti:

A I. r. és II. r. vádlottak által kezdett tettlegességbe élettársa oldalán III. r. vádlott is bekapcsolódott, aki 3. sértettre támadt, őt jobb karjánál fogva rángatta.

Az ítélet indokolásának 27. oldal harmadik bekezdését is ennek megfelelően pontosítja, miszerint III. r. vádlott élettársa oldalán vett részt a verekezésben.

A tényállás részleges megalapozatlansága ekként a Be. 352.§-ának (1) bekezdés a/ pontja szerint kiküszöbölhető volt.

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért alkalmas rá, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozatát arra alapozza.

A bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság az egyes bizonyítékokat egymással egybevetette és megfelelő részletességgel indokolta. Kellő indokát adta, hogy a vádlottak tagadásával szemben miért alapozta tényállását 1., 2. és 3. sértettek következetes előadására. Arra is magyarázattal szolgált, hogy 4. sértett módosított vallomásai közül melyiket és miért fogadta el valónak.

A sértetti és azok tartalmát megerősítő tanúvallomások, továbbá okiratok (kézpénzfelvételi bizonylatok, elismervény, helyszíni szemle jegyzőkönyv, lefoglalási határozat, számla, orvosi látlelet) valamint orvosszakértői vélemény alapján volt bírói bizonyossággal megállapítható a tényállás, s az elsőfokú bíróság számot is adott a bizonyítékok körütekintő és logikus értékeléséről. Ennek felülmérlegelésére nincs mód a másodfokú eljárásban, ezért az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadó védelmi perorvoslatok eredményre nem vezethettek.

Az irányadó és megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett mindhárom vádlott bűnösségére és cselekményüket az anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően minősítette.

Részletes jogi indokolásában I. r. vádlottnak az 1./ tényállási pont szerinti, 1. sértettel szemben néhány nap különbséggel, kvalifikált fenyegetéssel véghezvitt, jogtalan haszonszerzési célzatú pénzkövetelését törvényesen minősítette önálló tettes által a Btk. 12.§ (2) bekezdése szerinti folytatólagosan elkövetett zsarolás büntettének (Btk. 323.§ (1) bek. (2) bek.b/ pont).

A 2./ tényállási pontbeli cselekménynél mindkét vádlott szerepét helyesen ítélte meg. Így helytálló II. r. vádlott bűnösségének társtettesi elkövetésben való megállapítása mivel az irányadó tényállás szerint nevezett 2009. január 30. napján 20 óra körüli időben, miután 2. sértettet a lakásából kihívták, az udvaron I. r. vádlottal és további két (nem tisztázott személyazonosságú) személlyel körbeállta a sértettet, akivel I. r. vádlott élet ellen irányuló kifejezéseket használva akart tartozás elismeréséről nyilatkozatot aláíratni. A sértett azonban komoly félelme ellenére nem adott pénzt a vádlottaknak.

Az ezt megelőzően a II. r. vádlott jelenlétében I. r. vádlott által hangoztatott, gépjárműve soronkívüli megjavítását célzó fenyegetések megfelelnek a zsarolás minősített esetéhez megkívánt fenyegetésnek. E rész-cselekmények azonban - annak ellenére, hogy komoly félelmet váltottak ki a sértettben, - jogtalan haszonszerzési célzat hiányában nem merítik ki a zsarolás törvényi tényállását, amely viszont teljes mértékben megvalósult a 2009. január 30-i cselekvéssel. Ennek kapcsán társával akarategységben II. r. vádlott félelem kiváltására alkalmas

ráutaló magatartással a zsaroláshoz megkívánt erőszakot, mint tényállási elemet valósított meg, ezért cselekvősege bűnsegélyként nem értékelhető.

A kifejtettek alapján I. r. és II. r. vádlottak közös magatartását az elsőfokú bíróság törvényesen minősítette a Btk. 20.§ (2) bekezdése szerinti társtettesként elkövetett zsarolás bűntette (Btk. 323.§ (1) bek. (2) bek. b/ pont) Btk. 16.§-a szerinti kísérleteként.

Mindhárom vádlott 3./ tényállásbeli köznyugalmat sértő magatartását is az anyagi jogi szabályoknak megfelelően értékelte a Btk. 271.§-ának (1) bekezdésébe ütköző, a - de a Btk. 137.§ 13. pontjára figyelemmel - a (2) bek. a/ pontja szerint minősülő csoportosan elkövetett garázdaság bűntetteként, amelyet valamennyien (a Btk. 20.§ (2) bekezdése szerint) társtettesi minőségben valósítottak meg. Az elsőfokú bíróságnak a további minősítő körülmény hiányát kifejtő érvelése is mindenben helytálló.

Az emberi élet kioltására alkalmas eszközt használó II. r. vádlott 3. sértett testi épségét sértő bűncselekményét ugyancsak törvényesen minősítette - a sértett eredményes védekezésére is figyelemmel - a bekövetkezett eredménynél súlyosabb megítélésű, a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdése szerint minősülő testi sértés bűntette Btk. 16.§-a szerinti kísérleteként.

A tényállás 4./ pontjában írtak alapján helyesen következtetett rá, hogy I. r. vádlottat a gépjármű megszerzésében nem eltulajdonítási célzat motiválta, hanem az idegen gépkocsit használat céljából vitte el jogtalanul. Ezzel a Btk. 327.§ (1) bekezdése szerinti jármű önkényes elvételének bűntettét követte el.

A bűnösségi tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt feltárta fel és súlyuknak megfelelően értékelte.

I. r. és II. r. vádlottak esetében azt állapította meg, hogy többszörös és egyben különös visszaesők is. Ez I. r. vádlottnál helytálló, azonban - a testi sértés miatt korábban el nem ítélt - II. r. vádlott esetében annyiban pontosítandó, hogy csupán a köznyugalom és a vagyon elleni bűncselekmények vonatkozásában tekintendő különös visszaesőnek.

Mindkét említett vádlottnál további súlyosító körülmény, hogy ellenük folyó büntető eljárások hatálya alatt valósították meg a cselekményüket.

Az elsőfokú bíróság I. r. és II. r. vádlottakkal szemben a többszörös visszaesőkre vonatkozó rendelkezések figyelembevételével a halmazatra irányadó büntetési tételkeretben szabott ki büntetést.

A velük szemben kiszabott fő- és mellékbüntetések nem kirívóan súlyosak, de enyhének sem tekinthetők, megfelelően szolgálják a büntetés Btk. 37.§-a szerinti célját. Ezért a másodfokú bíróság sem a büntetés súlyosítására, sem enyhítésére nem látott indokot.

I. r. vádlottnál sem a cselekmények indítéka, sem a személyisége nem teszik lehetővé enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását, míg a feltételes szabadság kizárása nem bírói mérlegeléstől függő, hanem kötelező törvényi rendelkezés.

Az elsőfokú bíróság a büntetés céljának elérése érdekében helyesen alkalmazott III. r. vádlottal szemben intézkedést. A vádbeli időben büntetlen előéletű, de ellene folyó büntető eljárás hatálya alatt álló vádlottnál a próbára bocsátás próbaideje arányban áll cselekvőségével és a javára mutakozó enyhítő hatású bűnösségi tényezőkkel.

A Be. 335.§ (1) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság 1. és 5. sértett magánfélként fellépő sértettek polgári jogi igényéről is döntenie kellett. 1. sértett magánfél tekintetében a bűncselekménnyel okozott kár összegszerűsége kifogástalan. Ehhez kapcsolódóan azonban mellőzni kellett az indokolás 28. oldalának utolsó bekezdéséből a kamat fizetésére vonatkozó részt, mivel a magánfél követelése kapcsán kamatot nem igényelt, ahogyan azt egyébként a határozat rendelkező része helyesen is tartalmazza.

E polgári jogi igény kapcsán az elsőfokú bíróság törvényesen alkalmazott - az 1990. évi XCIII. törvény 58.§ (6) bekezdésére figyelemmel, az 58. § (1) bek. a/ pontja alapján - mérsékelt eljárási illetéket, amely mértékének meghatározásánál azonban figyelmen kívül hagyta a törvény 74/A §(1) bekezdésében foglalt azon rendelkezést, miszerint a lerovandó eljárási illeték összegét oly módon kell kerekíteni, hogy az 50 forintot meghaladó összeget 100 forintnak kell számolni. E kerekítési szabály alkalmazásával a másodfokú bíróság a megítélt polgári jogi igény után járó mérsékelt eljárási illeték összegét 1.080 forintról 1.100 forintra helyesbítette.

Ugyancsak helyes következtetésre jutott az elsőfokú bíróság, amikor 5. sértett magánfél polgári jogi igényét érdemben nem találta elbírálhatónak. Határozott kereseti kérelem hiányában azonban 5. sértett magánfelet polgári jogi igénye helyett - a Be. 335. §(1) bekezdés utolsó mondatának megfelelően - a polgári jogi igény értvényesítésével kellett egyéb törvényes útra utasítani.

A Pest Megyei Bíróság ítéletének további rendelkezései törvényesek, ezért az ítélet tábla azt I. r., II. r. és III. r. vádlottakat érintően - helyes indokai alapján - a Be 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. r. és II. r. vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes fogva tartásban töltött időt is beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe, a Btk. 99. §-ának (1) bekezdésének megfelelően.

A másodfokú eljárásban kirendelt védői díjként felmerült bűnügyi költség megfizetésére - a Be. 381. §-ának (1) bekezdése alapján - a vádlottakat külön-külön kötelezte.

Budapest, 2012. év szeptember hó 27. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke. Sebe

**Mária s.k. előadó bíró.
Hrabovszki Zoltán s.k.
bíró**

A Pest Megyei Bíróság 2011. évi március hó 19. napján kelt 12.B.115/2010/37. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.232/2011/15. számú végzésével I. r., II. r. és III. r. vádlottakat érintően 2012. évi szeptember hó 27. napján jogerőre emelkedett és - a próbára bocsátás kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2012. év szeptember hó 27. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

A kiadmány hitelül: